לפי שאין בקיאין לשמה –

Since they are not well versed in the requirement of לשמה

OVERVIEW

רבה states that the reason the חכמים require a שליח ממדה"י to say בפ"נ is because the people of בקי are not בקי in the requirement of לשמה. There are many requirements in הלכות גיטין, and תוספות wonders why is it that they are not הלכות גיטין (only) in בקי in all other הלכות גיטין. It is also necessary to understand how saying בפ"נ assures us that it was written לשמה.

asks: תוספות

ואם תאמר מאי שנא לשמה דאין בקיאין משאר הלכות גיטין -

And if you will say; why is the requirement of לשמה different (from all other requirements of writing a גט) that the people are not well versed in this requirement more than the other laws of גיטין, that people are aware of -

כגון מחובר ושינה שמו ושמה ונכתב ביום ונחתם בלילה -

for instance; the הלכות that these following גיטין are ליטין: if the של was written while it was attached to the ground¹; i.e. it was written on a leaf of a tree, or if he changed the husband's name or the wife's name² in the daytime, and the written the correct names, or if the עם was written in the daytime, and the witnesses signed it the following night³. In all these cases the פסול says בפיינ says בפיינ says בפיינ is to assure us that none of the above happened. Seemingly because we assume that whoever is involved in the writing of the עם is aware of all these פסול says? Why would they not be aware of the שלא לשמה as well⁴?

אוספות will now present a possible resolution to this question and refute it:

ואין לומר דנקט לשמה דשכיח טפי -

And one cannot say that the reason רבה mentions that we are concerned that it was not written לשמה is because it is more common than the other

_

 $^{^{1}}$ See משנה דף כא,ב.

² See א משנה דף פ,א . See there also חוס' ד"ה שינה, who interprets 'משנה שינה שינה משנה ל to mean that s/he was called with different names in different places, and only one name was written "עיי"ש.

משנה יז.א See משנה

⁴ In fact, since the requirement of לשמה is an active and positive requirement in every a, it would seem that everyone would be aware of it, much more than the other פסולין mentioned in תוספות, where no active requirement exists (i.e. no one usually writes a גט במהובר, that people should be aware that there even is an issue).

פסולים mentioned above, for it may be likely -

דמשכח גט ששמו כשמו ושמה כשמה ומשדר לה –

that a husband who wishes to divorce his wife may find a written גע that a stranger wrote to divorce his wife whose name of the husband in the גע is the same as his name, and the woman's name is the same as his wife's name and he will send this גע to his wife, without even going to a scribe, who would be aware that this בפסול ב

רגם הסופר שרגיל לכתוב טופסי גיטין אגב שיטפיה מישתלי וכתב שמו ושמה - And in addition even if the husband will go to a scribe for the גיטי, it is possible that the סופר who is accustomed to write the blank forms of גיטי; On account of his routine he may inadvertently forget and he will write this particulars husband's and wife's names filling in their names in the form (for practice). When the husband will come to this סופר to write a גע for him, the סופר may give him this finished איל, not realizing that he wrote it שלא לשמה Therefore this problem of איל לשמה is more likely than those that תוספות mentioned previously, and therefore that is why חבה mentioned just this problem. However in truth -

והוא הדין שאר הלכות גיטין –

The same holds true for all the rest of the laws of גיטין, that the people of are not בקני נכתב ובפני נחתם in them as well. Therefore, when the שליה states שליה, he is testifying that the כשר in all respects, not only was it written לשמה, but also all the הלכות of גיטין, including those mentioned by תוספות previously, were strictly adhered to. This would seem to answer תוספות question; that there is no difference in the knowledge of the laws between אין and the other הלכות גיטין, it is just that it is more likely that a גע אין בקיאין לשמה mentioned רבה mentioned, therefore הבה mentioned אילא לשמה than other violations; therefore אונים אוני

תוספות refutes this answer:

יה אינו דהא אמר לקמן (דף ט,ב) בג' דרכים שוו גיטי נשים לשחרורי עבדים 9 דה אינו דהא אמר לקמן (דף ט,ב) בג' דרכים שוו גיטי נשים לשחרורי עבדים was concerned about all הלכות גיטין and the testimony of בפ"נ ובפ"נ validates that all הלכות שפר adhered to, because later the גיטי נשים which says: that ברייתא are similar to the שטרות that are used to set free עבדים כנענים, in three ways -

⁵ See א,משנה דף כו,א that a סופר may prepare in advance the forms of גיטין provided that he leaves out the pertinent לשמה information which is filled in at the time of the גתינת הגט.

⁶ We may assume that the scribe will be בקי in the requirement of לשמה, as opposed to the populace at large.

⁷ Perhaps he heard that there is strife in their marriage.

⁸ See 'Thinking it over' # 4.

⁹ The (ט,א) שוו למוליך פnumerates the three similarities: a) שוו למוליך ולמביא, that there is a requirement to say מול למוליך ולמביא is עד כותי ושחרורי עבדים (גיטי נשים ושחרורי בפי"ג, and c) that פסול are פסול מול פסול.

ופריך והא איכא לשמה –

And the גמרא asks on the ברייתא: **but there is** the requirement that both these שטרות have to be written לשמה. There is a fourth similarity between גיטי נשים and גמרא why does the ברייתא state only three?! The מתרא continues:

בשלמא לרבה היינו מוליך ומביא –

It is understood, according to רבה, why the ברייתא did not mention מוליך ומביא is the same as מוליך ומביא which the ברייתא did mention. מוליך ומביא, when they are sent from either גיטי נשים ושחרורי עבדים both by בפ"נ ובפ"נ, when they are sent from either הו"ל לא"י סר from הו"ל לא"י לחו"ל. Therefore according to ברייתא the בפ"נ במוליך ומביא and מוליך ומביא by בפ"נ עם בפ"נ עם בפ"נ מוליך ומביא מוליך ומביא to say לשמה לשמה לשמה מוליך ומביא לשמה, therefore account of מוליך ומביא אוליך ומביא מחליך ומביא אוליך ומביא מוליך ומביא אוליך ומביא מוליך ומביא אוליך ומביא מוליך ומביא אוליך ומביא מוליך ומביא אוליך ומביץ אוליך אוליך ומביץ אוליץ אוליך ומביץ אוליץ אוליך ומביץ אוליץ אוליץ

אלא לרבא קשיא –

However according to ברייתא it is not understood why the ברייתא did not mention לשמה, since, according to קיום the saying of מוליך ומביא by מוליך ומביא is on account of קיום, and has no connection to גמרא. The גמרא continues with another question on the ברייתא:

ותו בין לרבה ובין לרבא הא איכא מחובר –

And furthermore according to both רבא and רבא there is the פסול of writing the שטר while it is attached to the ground, which applies both to גיטי נשים גיטי נשים mention it. This concludes the quote from the בפ"נ mention that saying בפ"נ validates all בפ"נ including הלכות גיטין etc. is incorrect, as תוספות continues –

אלמא לרבה דוקא נקט לשמה בכלל מוליך ומביא ולא נקט מחובר –

It is evident that according to רבה, only the requirement of מוליך ומביא as being included in אוליך ומביא, and therefore the ברייתא, and therefore the requirement of לשמה as an additional similarity because the requirement of מוליך ומביא של בפ"נ by מחובר are identical, however מוליך ומביא is not mentioned to be included in מחובר is, as is evidenced by the fact that according to ברייתא there is no question why the ברייתא does not mention מוליך ומביא (because it is included in מוליך ומביא but there is a question why the ברייתא does not mention מוליך ומביא obviously it is not included in מוליך ומביא. This proves conclusively that the בפ"נ only comes to validate that the עשמה was written הלכות גיטין and not the other הלכות גיטין, but they are not בקי in the ידים in the proves.

7	1	7	7	answers	٠
()	- J	UI	(1	allsweis	

ומפרש רבינו תם דבכל הלכות גיטין בקיאין –

-

¹⁰ See 'Thinking it over' # 5.

The ר"ת explains that the people of הלכות גיטין in all of הלכות גיטין, including the הלכות השמה -

This interpretation that the people of הו"ל know the לשמה of לשמה, it is just that they somehow feel that it is not a correct דרשה, seems to contradict that which the גמרא says, namely; that the people of אין בקיאין לשמה are אין בקיאין לשמה therefore continues:

ואין בקיאין פירוש אין חוששין לדרשה דלשמה –

And the phrase 'אין בקיאין' – 'they are not 'well versed', is to be understood to mean that 'they dismiss the דרשה of '.¹³

תוספות anticipates another question on this interpretation that אין בקיאין means אין חוששין:

ולאחר שלמדו דלקמן 14

And concerning that which the גמרא says later, that we are discussing 15 a time period after the people of הו"ל learnt the דין of לשמה; this would seemingly indicate that prior to this time of 'לאחר שלמדו'; the people did not yet learn or know the דין of חוספות. This is in contradiction to the תוספות. פירוש ר"ת answers:

פירוש לאחר שקיבלוה -

The meaning of לאחר שלמדו is not to be understood in its literal sense, but rather after they accepted the דרשה of 'לה לשמה'.

4

¹¹ חוספות does not explain why it was only this דרשה that the people of חוספות did not accept as opposed to other מחובר) מחובר for instance). איש was bothered why they were ignorant of מחובר, however הוספות accepts the fact that they rejected only the לשמה A possible explanation: ignorance is by definition not a conscious decision, therefore חוספות wonders how is it that all other laws they know and not this law of לשמה (see footnote # 5). However we can accept the fact that they made a conscious (but wrongful) decision as to the status of the דרשה of דרשה לא דרשה הוספות החוספות הוספות החוספות הוספות הוספות החוספות הוספות החוספות הוספות החוספות הוספות הוספות החוספות הוספות החוספות החוספות הוספות החוספות הח

¹² They may feel that this word is coming to teach us something else.

 $^{^{13}}$ Once they did not take this דרשה seriously, after a while they may have become less aware of its הלכות, therefore in reality they may have been actually אין בקיאין לשמה. 14 אין.

¹⁵ The גמרא there is discussing the case of a שליח who was a פקח שנתחרש; that קיום is sufficient, without saying בפ"נ. This presents a problem according to בב"ל answers that this case occurred. אלאחר שלמדו אל מרא ישלא לשמה.

Now that we know what the meaning of אין בקיאין is, תוספות will now discuss how the statement of בפ"נ ובפ"נ resolves this concern, for seemingly the שליה makes no mention of לשמה in his statement.

- והא דפירש הקונטרס דממילא שיילינן ליה אי הוי לשמה ואמר אין And that which רש"י explains concerning this question; how do we know that it was written לשמה; that inevitably we ask the שליה, once he says לשמה that he was present at the writing of the גט, whether it was written לשמה says 'yes', that it was written לשמה.

תוספות argues that this interpretation is -

- אין נראה דלא משתמיט בשום דוכתא שיהא צריך לישאל not plausible¹⁶ for we do not find it mentioned anywhere that בי"ד is required to ask the שליח if it was written לשמה

תוספות asks an additional question on פירש":

- ועוד דאם כן לימא איכא בינייהו אם צריך לישאל

And furthermore, that if this is so as "רש" claims that we ask the שליה if it was written לשמה, let the גמרא say 'that there is another difference between and אליה namely if it is required to ask anything additional of the רבה after he testifies that בפ"נ ובפ"נ According to בפ"נ ובפ"נ this is sufficient to be מכרא מקיים the מקיים the שליה however, we are required to ask the שליה if it was written לשמה Since the גמרא does not mention this difference, that proves that there is no difference, and even according to בפ"נ asymptotic sufficient. The question remains how through his testimony of בפ"נ do we know that it was written לשמה?

מוספות answers:

ואומר רבינו יצחק דסתמא לשמה קא מסהיד¹⁷

_

¹⁶ Were we to say that the people of חו"ל (including the שליה) are not בקי in the הלכות גיטין in general, then we may be forced to accept רש"ל explanation that we ask the שליה if it was written לשמה (and any other concerns we may have), for we cannot say that the שליה is testifying that all is well, since they do not know הלכות גיטין. It is not logical to assume that בפ"נ ובפ"נ means דינים that all the דינים were adhered to. Once we accept הוספות interpretation that they are בקי in all הלכות גיטין (including לשמה לשמה על in they are just not שליה on this one בפ"נ ובפ"נ then the שליה then שליה then אלשמה לשמה לשמה לשמה לשמה אלשמה לשמה אלשמה לשמה אלשמה אלשמה אלשמה אלשמה אלשמה אלשמה אלשמה אלשמה לשמה מהרש"א הארוך See הארוך See מהרש"א הארוך See הארוך See הארוך אל מסהיד בסומום שליה מהרש"א הארוך אל מסהיד במום See בפ"נ ובפ"נ וובש is to assure us that it was written מהרש"א הארוך See הארוך See במתמא לשמה קא מסהיד בסומום שליה אלשמה אלשמה אלשמה אלשמה אל שמה אלשמה אל שליה אל שליה אלים בי שליים בי שליים אליים אליים

The אם בפ"ב says that it is assumable that his testimony of בפ"ב is regarding that it was written לשמה.

כדפירש בקונטרס נמי בסמוך 18 (דף ג,א ד"ה לא גייו) - also explains it in this manner further in the גמרא.

תוספות continues to ask:

והא דאמר לקמן מי קתני בפני נכתב ובפני נחתם לשמה -

תוספות replies, that the refutation of רבא should be understood as follows:

- נהי דסתמא לשמה משמע

Granted that it is assumable that he is testifying that the גט was done לשמה

- מכל מקום כיון דעיקר תקנה משום לשמה הוא הוה ליה למימר בהדיא Nevertheless it is not sufficient to assume that לשמה קא מסהיד, because since (according to תקנה the main תקנה for saying בפ"נ is on account of לשמה, the should be required to say it outright, so everyone will know without a doubt that it was done לשמה, and not to merely assume that it was done לשמה.

<u>SUMMARY</u>

The meaning of אין בקיאין לשמה is that the בני α in spite of knowing that there is a requirement that a גט be written לשמה, as derived from the פסוק וכתב α , nevertheless they did not take it seriously. The חכמים were therefore בפ"נ ובפ"נ α that one who brings a גט ממדה"י must testify בפ"נ ובפ"נ עובפ"נ בכתב ונחתם לשמה בכתב ונחתם לשמה.

THINKING IT OVER

1. According to the מסקנא is the שלא לשמה more apt to happen than

_

¹⁸ This is according to the second interpretation there in רש"י [which states: סתמא (לשמה), קא מסהיד].

¹⁹ לקמן ג_יא.

the other פסולי גיטין?

- 2. Are all the סופרים in הו"ל בקי in in לשמה?
- 3. How are מוליך ומביא 'identical' according to רבה, and how are they 'different'?
- 4. בני חוספות initially proposed to answer that the בני חוספות are not בקי in all the true, and the reason he mentions לשמה is because לשמה is more דינים than the others, but בפ"ב really is removing all the concerns. Why does not תוספות merely say that the פסול is more שכיה, therefore the רבנן were concerned to prevent it, however the other פסולים happen so infrequently, that the בענון saw no need to address them?! This would also resolve the difficulty from the ברייתא of מוליך ומביא of ברייתא which תוספות cites. 21
- 5. תוספות proves that the ששה is only on account of לשמה from the גמרא later (on גמרא);²² indicating that we are assuming that which the גמרא concludes (here) that אמירי מיגמר גמירי דדייני מיגמר גמירי מיגמר נמירי זדייני מיגמר גמירי מיני מיגמר וא גמירי וא נמירי מחובר על מחובר ווא לשמה (then what is תוספות מוספרי מחובר על מחובר מחובר לשמה that why are we not concerned about גמירי since the אמירי מפרי מחובר that לשמה that perhaps he found a גמירי שמו כשמו וכו' which was נוכו' but there can be no concern of גמירי.

²⁰ See footnote # 9.

²¹ See כוכבא דשביט.

²² See footnote # 11.

²³ Otherwise what is proof, for perhaps (certainly) that גמרא is only according to the מסקנא.

בל"י אות כ and פנ"י.